

Ingen begjærede Ordet.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov, indeholdende Tillæg til Lov om Eftertryk m. m. af 29de December 1857.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 262 ff. Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 1469 ff.).

Formanden: Som ærede Medlemmer ville vide, er der af Udvalget eller rettere den ærede Minister igjennem Udvalget stillet Forslag til en helt anden Affattelse af Lovforslaget. Det fremtræder jo som et Ændringsforslag, hvortil der igjen er stillet et Par Underændringsforslag. — Jeg sætter Lovforslaget med de dertil stillede Ændringsforslag og Underændringsforslag samt Spørgsmaalet om dets Overgang til 3die Behandling under Forhandling. Den ærede Indenrigsminister har først ønsket Ordet.

Indenrigsministeren (Sugersted): Som det af Betænkningen vil ses, har jeg tilladt mig at foreslaa en ny Affattelse af Lovforslaget, og det vil vistnok være det Rigtigste, at jeg gør Rede for, hvorfor jeg har fundet rigtigt at foreslaa en saadan ny Affattelse. Ærede Medlemmer ville have i Erindring, at det oprindelige Lovforslag gik ud paa at beskytte mod Dramatisering af en Forfatters Værk og ikke paa Andet. Efter at Forslaget var indbragt her, og der i det andet Thing var kommet Forhandling om en Theaterlov, henvendte min ærede Kollega, Kultusministeren, sig til mig med Ønske om, at der i Eftertryksloven maatte blive optaget en Bestemmelse om, at Beskyttelsen for en Forfatters efterladte dramatiske Værker og musicalke Kompositioner kunde forlænges med 20 Aar, altsaa en Forlængelse fra 30 til 50 Aar, og en Bestemmelse derom findes derfor optaget i den foreslaaede nye § 1. Det er altsaa en Bestemmelse, der har en vis dramatisk Betydning, om jeg saa maa sige, ligesaa vel som Bestemmelsen i § 2, der indeholder, hvad Lovforslaget oprindeligt alene omfattede. Om disse Bestemmelser skal jeg ikke udtale mig nærmere, idet man vil finde det na-

turligt, at min ærede Kollega, Kultusministeren, nærmest omhandler dette Thema, der vedrører Theatret og de dramatiske Forhold. Da der fremkom Ønske om en Udvidelse fra 30 til 50 Aar af Beskyttelsen for dramatiske Arbejder, maatte det være naturligt ogsaa at tage under Overbeielse, om der ikke ogsaa paa andre Punkter i Eftertryksloven udtrævedes en saadan Udvidelse af Fristen fra 30 til 50 Aar, en Udvidelse, der allerede er giben i de fleste Tilfælde for danske Forfattere, og navnlig maatte Opmærksomheden da være henvendt paa det saakaldte Fortryk, der var blevet staaende ved 30 Aars-Fristen. Derfor er der nu optaget en Bestemmelse i Lovforslaget, som gaar ud paa ogsaa at forlænge Fristen for Beskyttelsen deraf til 50 Aar. Det ærede Udvalg har staaet paa, at mulig kunde der være Konsekvenser eller Inkonsekvenser overfor Eftertrykslovgivningen, som kunde gøre det betænkeligt, særlig overfor Dramatiseringer, at gaa til 50 Aar. Jeg tror ikke, at der er nogen Betænkelighed i den Retning. Grunden til, at jeg har villet medtage Fortryk, er den, at naar man medtager det, har man nu en sikker Regel for Beskyttelsens Udstrækning, nemlig 50 Aar, i alle Tilfælde, hvor Fristen regnes fra Forfatterens Dødsaar. Tilbage bliver der nogle enkelte Tilfælde, hvor Beregningen er en anden, og hvor ogsaa hele Værdet har en anden Karakter. Der bliver to Tilfælde tilbage, nemlig dels anonyme og pseudonyme Skrifter, dels Afhandlinger, mindre Fortællinger og Sligt, som har været optaget i et Tidsskrift. For disse gjælder den Regel, at Fristen er 50 Aar fra Offentliggjørelsen. Det er altsaa en Regel for sig, men den turde i og for sig være forsværlig og paa sin Plads paa Grund af Karakteren af anonyme og pseudonyme Fortællinger og Artikler i Tidsskrifter; den er saa meget mere forsværlig, som det i disse Tilfælde staaar Forfatteren frit for at faae Fristen forlænget til 50 Aar, ved at Forfatteren af den anonyme eller pseudonyme Artikel navngiver sig, eller ved at Forfatteren af Afhandlingen eller Fortællingen i Tidsskriftet senere udgiver dem under Navn; thi ved denne ensidige Akt fra hans Side træder han fuldt op i Stilling med de beskyttede Forfattere, og vel at mærke, saa bliver Tidsskriften ikke at regne fra Udgivelsesdagen, men fra vedkommende Forfatters Dødsaar, hvorved det altsaa falder ind under den almindelige Regel. Derfor mener jeg, at der ikke er Noget i veien for at lade disse Regler blive staaende. Jeg har tilladt mig at foreslaa en ny § 3, som jeg tror er naturlig og forsværlig, idet det deri foreslaaede udtryffeligt